

ikke var ham men Højskoleforstander Aleksandersen, som Stensballe tiltænkte det ministerielle Højsæde, var det kommet til et Brud. Netop som Enslevs Profeti om Riget, Magten og Æren syntes at skulle opfyldes, blussede Kirkefolkets uforgængelige Familjetvist op igen overalt i Landet. Under Skin af Uenighed om konfessionelle Spørgsmaal sloges man forud paa Liv og Død om Byttet.

Mødet i Viborg var bragt i Stand for at gøre et Forsøg paa at tilvejebringe en Forsoning. Men der var ikke megen Udsigt til, at det vilde lykkes. Partierne var efterhaanden kommen hinanden i Haarene, saa det genlød over Landet af Tændernes Gnidsel.

For Johannes Gaardbo, der saa sejrssikkert havde haabet paa at skulle se alle Jordens Folkeslag broderligt forenede under Korsmærket, havde disse sidste Aar været en bitter Skuffelse. Han havde nu besluttet sig til at nedlægge sit Rigsdagsmandat, ja han ønskede inderligt, at alle Præster af Hensyn til Menighedsfreden og for Menneskenes Frelses Skyld vilde paalægge sig politisk Cølibat.

Men ogsaa sin officielle Præstegerning, forbunden som den i Folks Bevidsthed var bleven med Stillingen som en Art Adjudant hos Hærføreren Stensballe, følte han ofte Trang til at frigøre sig for. Denne Kirkestrid havde virket paa ham som et Spejl og vist ham et Billede af hans eget Liv, som